

tilstrækkelig Grund til at bringe Pantegæld, der er stiftet under Krigen, ind under de her foreslaaede særlige Regler.

Med Hensyn til de under Nr. 3 og 4 foreslaaede Regler skal vi iøvrigt fremsætte følgende Bemærkninger:

Den ubetingede Regel i Loven om Tvangsakkord af 14 April 1905 § 20, hvorefter Pantegæld i fast Ejendom ikke kan berøres af Tvangsakkord, skyldes ifølge Forakterne til Loven Hensynet til Realkrediten. Selv om man vil lade denne Begrundelse gælde under normale Pengeforhold, maa vi imidlertid holde for, at dette Hensyn til Realkrediten ikke kan paaberaabes overfor en Pantegæld, der væsentlig har sin Oprindelse fra den stedfundne Seddelinflation, og som er blevet værdiløs ved den senere iværksatte Deflation. En saadan Pantegæld falder i alt Fald ganske udenfor de Forudsætninger, hvormed der regnes i Loven af 1905. Da denne Lov udkom, var der intet Menneske her i Landet, der tænkte sig Muligheden af, at det danske Samfund kunde komme ud for en Valutasituation som den, der herskede i de sidste Krigsaar og i Efterkrigsaaene indtil Kronens Genrejsning til Guldparitet i Aaret 1926. Og selv om man iøvrigt nu er nødt til at akkviescere ved de uretfærdige Værdiforskydninger indenfor Samfundet, som først Inflationen og derefter Deflationen har ført med sig, saa vilde det dog være en ganske urimelig Konsekvens og en stor Ubillighed overfor de kriseramte Landejendomsbesiddere, om man vilde betragte en under Inflationen stiftet Pantegæld, for hvilken der efter Deflationen ikke er nogen som helst Sikkerhed i vedkommende Ejendom, ud fra de Synspunkter, som Loven af 14. April 1905, der har et fast Pengevæsen til sin Forudsætning, anlægger paa Realkrediten.

Spørgsmaalet om, hvorvidt Bestemmelserne i Loven af 14. April 1905 § 20 skal opretholdes med Hensyn til Pantegæld i fast Ejendom, der er stiftet i Inflationsperioden, men for hvilken Ejendommen nu ikke frembyder Sikkerhed, eller de nævnte Bestemmelser bør ændres derhen, at saadan Pantegæld kun skal anses for simpel personlig Gæld, faar nu en ganske særlig Betydning ved Overvejelserne om, hvorvidt Staten — som af os foreslaaet — skal stille Midler til Raadighed til Udlaan til kriseramte Landejendomsbesiddere til Gennemførelse af Akkord. Efter vor Opfattelse vilde det nemlig ikke kunne forsvares at lade Staten overtage en saadan Udlaansvirksomhed, hvis Bestemmelserne i Loven af 14. April 1905 § 20 opretholdes med Hensyn til den i Inflationsperioden stiftede, men nu værdiløse Pantegæld. Det eneste Formaal med de her foreslaaede ekstraordinære Foranstaltninger er at gøre det muligt for de kriseramte Landejendomsbesiddere at bevare deres Ejendom og derigennem at opretholde deres økonomiske Eksistens, og Statens Udlaansvirksomhed maa derfor udøves efter saadanne Regler, at dette Formaal ikke forspildes. Men en Udlaansvirksomhed fra Statens Side til Gennemførelse af Tvangsakkord under samtidig Bibeholdelse af Bestemmelserne om Pantegæld i Loven af 14. April 1905 § 20 vilde for den værdiløse Pantegældes Vedkommende medføre højst ejendommelige Virkninger. Ved at frafalde Panteretten for en Del af sin Fordring vilde Panthaveren nemlig blive sat i Stand til at opnaa delvis Fyldestgørelse af de fra Staten laante Midler, og det er vel tilmed sandsynligt, at Panthaveren i mange Tilfælde vilde benytte sin privilegerede Stilling til at sikre sig, at en uforholdsmæssig stor Del af Laanet anvendes til hans Fyldestgørelse, saa at den Fyldestgørelse, der kan tilbydes de simple Kreditorer, reduceres til et Minimum. Ved samtidig at bevare Panteretten for den øvrige Del af sin Fordring vilde Panthaveren derhos faa Adgang til i paakommende Tilfælde at sætte Ejeren fra Ejendommen, og Formaalet med Statslaanet vilde i saa Fald være fuldstændig spildt.

Ud fra de her fremførte Synspunkter foreslaar vi derfor (under Nr. 3), at Skifteretten efter indhentet Erklæring fra de landbrugskyndige Medlemmer af de i Loven af 12. April 1927 § 1 omhandlede Udvalg ved Kendelse kan bestemme, at Prioritetsgæld i fast Ejendom, stiftet i Aarene 1919—1925, begge inklusive, for hvilken Pantet ikke